

Arrest

nr. 60 829 van 2 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 17 juli 2009 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 13 december 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en geboren zijn in Karachi. Uw familie zou afkomstig zijn uit Khyber Agency, hoewel u het grootste deel van uw leven in Karachi doorbracht. In 2004 zou u in het Verenigd Koninkrijk een asielaanvraag hebben ingediend wegens een eigendomsgeschil met uw neven. Na een maand zou u een negatieve beslissing gekregen hebben, maar u zou pas in 2007 vrijwillig teruggekeerd zijn naar Pakistan. In september 2007 zou u uw vader in

Khyber Agency bezocht hebben. U zou vernomen hebben dat de Taliban 50.000 roepies per huishouden eiste en tevens diende iedereen boven de 18 bij de Taliban te dienen. Dit zou binnen de familie besproken zijn en daar uw familie hiertegen was, zouden jullie besloten hebben om de regio massaal te verlaten. De stamoudsten zouden overlegde hebben met de political agent maar die wist geen bescherming te bieden. In Karachi zou u zaken gedaan hebben met uw neef. In februari 2008 zou deze neef doodgeschoten zijn. Er werd een klacht neergelegd tegen de ouders. Enkele dagen later zou de broer van uw neef een dreigtelefoontje van de Taliban ontvangen hebben. De Taliban zou bedreigd hebben dat ze net als uw neef verschillende andere mannen uit uw familie zouden doden waaronder u. U zou dit dreigement gevreesd hebben en u zou voorzichtig uw leven verder gezet hebben. U zou een handel in edelstenen gedreven hebben. Wegens deze handel zou u eind 2008 tweemaal legaal naar Europa gereisd zijn. U zou de visums zelf geregeld hebben. U zou tevens visums voor uw zoons en uw echtgenote geregeld hebben zodat ze als toerist mee konden reizen, maar de ziekte van uw dochter verhinderde dit. In april 2009 zou u in Karachi rondgereden hebben toen u ingehaald werd door een auto bestuurd door bebaarde mannen. U zou hierbij een slecht gevoel hebben en u zou uitgestapt zijn. U zou beschoten zijn. De ouders zouden Talibs zijn. Uit vrees zou u dit niet bij de politie gemeld hebben. U zou thuis gebleven zijn. U zou samen met een smokkelaar visums voor u, uw echtgenote en uw twee zoons geregeld hebben. In juni 2009 zou u Pakistan verlaten hebben. U zou een maand in Italië verbleven zijn vooraleer u met uw gezin doorreisde naar België. Hier diende u samen met uw echtgenote op 17 juli 2009 een asielaanvraag in. Uw echtgenote zou psychologische problemen hebben. Deze zouden verergerd zijn door het feit dat jullie je dochters dienden achter te laten in Pakistan. Deze situatie zou tot familiale spanningen hebben geleid. Uw echtgenote wou terugkeren naar Pakistan. Om dit te verhinderen zou u gepoogd hebben om zelfmoord te plegen. Uiteindelijk zou uw echtgenote in oktober 2010 samen met uw twee zonen terug naar Pakistan gekeerd zijn. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag verwijst u naar volgende documenten: een kopie van uw paspoort, dit van uw echtgenote en deze van uw twee zonen, uw identiteitskaart, medisch- psychologische attesten van uw echtgenote, Belgische schoolattesten van uw kinderen, verklaringen afgelegd in uw gunst door Belgen, een foto, een domiciliëring en een verklaring van ouders (met vertaling) een "FIR" (First Information Report), een verklaring i.v.m. de familieband tussen u en uw neef, een aangifte bij de politie en de vertaling, uw vliegtickets, uw reisroute en uw medisch- psychologisch attest.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

U wist immers niet aannemelijk te maken dat de Taliban u persoonlijk zou viseren. U beweerde dat de inwoners van de Khyber Agency door de Taliban gemaand werden om een som geld te betalen en om lid te worden van de Taliban. Deze naakte bewering is best mogelijk, maar u wist niet aannemelijk te maken waarom u hiervan enig gevolg zou moeten dragen. Zoals uit uw dossier blijkt bent u geboren en getogen in Karachi. Uw hele leven speelde zich af in Karachi, u bent er geboren, geschoold, gehuwd, u heeft er gewerkt en uw kinderen zijn er geboren (gehoorverslag CGVS p. 2, 3, 4). Uit uw domiciliëring blijkt dat uw wortels mogelijks in de Khyber Agency lagen, maar uw hele leven speelde zich af in Karachi. Karachi vormde dan ook uw hoofdverblijfplaats, buiten enkele familiebezoeken in de Khyber Agency (gehoorverslag CGVS p. 3). Dat uw familieleden besloten om niet in te gaan op de Talibaneisen lijkt gezien uw verre banden met de regio in Khyber Agency, dan ook geen reden voor de Taliban om u tot in Karachi toe te vervolgen. U beweerde dat uw neef in februari 2008 in Karachi vermoord werd door de Taliban. Ter ondersteuning van deze stelling legde u een "FIR" en een verklaring ter staving van jullie familieband voor. Wat betreft de "FIR" dient te worden opgemerkt dat nergens uit de vertaling blijkt dat u hier persoonlijk bij betrokken was (iets dat u beaamt, gehoorverslag CGVS p. 8), noch dat de ouders de Taliban waren. Ook kunnen er twijfels geuit worden bij de authenticiteit van het attest dat jullie verwantschap dient aan te tonen. Er werd u gevraagd hoe dit document werd opgesteld, waarop u verklaarde dit zelf geregeld te hebben (gehoorverslag CGVS p. 8). Pas nadat u er op gewezen werd dat deze affidavit gedateerd is op 29/06/2009, dus op een ogenblik dat u volgens uw verklaring reeds in Europa was, gaf u aan niet goed meer te weten hoe dit opgesteld werd (gehoorverslag CGVS p. 8). Na de pauze tijdens uw gehoor voor het CGVS gaf u plots aan dat deze affidavit door uw broer gemaakt is. Het is echter uiterst opmerkelijk dat deze affidavit opgesteld te Karachi op 29/06/2009 uw handtekening zou dragen (zie de gelijkenis tussen uw handtekening op dit attest en uw handtekening onder uw identiteitskaart), terwijl u volgens uw verklaring op dat moment reeds in Europa, meer bepaald Italië was. Deze vaststellingen breken het geloof in de authenticiteit van

dit attest af. U kan niet aannemelijk maken enige verwantschap te bezitten met het slachtoffer dat vermeld staat in de door u voorgelegde "FIR".

Wat er verder ook van zij, het is bevreemdend dat u na de moord op uw neef en nadat de Taliban u telefonisch expliciet bedreigde, niet alleen in Pakistan bleef, maar ook op uw thuisadres in Karachi bleef wonen en verder bleef werken (gehoorverslag CGVS p. 11, 12). Uw enige voorzorg, wat extra voorzichtigheid, is gezien uw verklaarde vrees voor deze dreigementen door de Taliban, eerder licht (gehoorverslag CGVS p. 12). Ook is het uiterst bevreemdend dat u na deze dreigementen twee legale zakenreizen naar Europa maakte (september en oktober 2008) zonder dat u hierbij asiel aanvraag in de door u bezochte Europese landen. Wat meer is, ondanks de dreigementen door de Taliban, ondanks de moord op uw neef en ondanks uw persoonlijke vrees voor de mogelijke gevolgen van dit alles, keerde u elke keer gewoon terug naar Pakistan (gehoorverslag CGVS p. 12). Deze vaststelling breekt de ernst van uw ingeroepen vrees af.

Ook uw bewering persoonlijk beschoten te zijn door de Taliban is weinig geloofwaardig. Ter ondersteuning van dit voorval legde u een politieverklaring voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat deze politieverklaring ten eerste niet door het beweerd slachtoffer van de schietpartij, zijnde u, werd afgelegd, maar door uw broer. Bovendien legde uw broer deze verklaring voor de politie pas maanden na het voorval af. Uw broer ging immers in augustus 2009 naar de politie, terwijl u beweerdte in april 2009 beschoten te zijn (gehoorverslag CGVS p. 8). U verklaarde dat uw broer dit attest op uw vraag liet maken nadat u al in Europa was aangekomen (gehoorverslag CGVS p. 8). Dit attest met een duidelijk gesolliciteerd karakter kan dan ook geen bewijs vormen van het eigenlijke voorvallen van de schietpartij. De politie kon vier maanden na de feiten immers niets anders doen dan de verklaringen van uw broer opschrijven, zonder dat de politie hierbij in staat was om een onderzoek te verrichten. Uw verklaring hiervoor dat de politie maar al te goed weet had van het schietincident, verklaart niet waarom u dan niet zelf eerder naar de politie was gestapt. Dit politieverslag vormt dan ook geen bewijs van de schietpartij waarvan u beweert het slachtoffer te zijn.

Gezien de twijfel die geuit mag worden bij de authenticiteit van uw bewijsstukken is er geen enkel objectief element dat uw ingeroepen vrees kan ondersteunen. Daarnaast dient ook vastgesteld te worden dat uw banden met de Khyber Agency dusdanig verwaterd zijn, dat uw ingeroepen vrees voor de Taliban uit de Khyber Agency verder ondermijnd wordt. Er kan niet anders dan erkend worden dat bepaalde regio's voornamelijk in het noordwesten van Pakistan geteisterd worden door de gewapende strijd tussen regeringstroepen en rebellen waaronder de Talibanbeweging. Echter dat u als geboren en getogen inwoner van Karachi hier persoonlijk het slachtoffer van zou worden enkel daar uw wortels in de Khyber Agency liggen, is niet aannemelijk. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Geneefse Conventie. Gezien uw ongeloofwaardige verklaringen zijn er ook geen gronden om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Een groot deel van deze documenten werden neergelegd in het kader van een andere procedure (bv. de verklaringen van enkele Belgen) en ze hebben als dusdanig niet veel invloed op uw asielaanvraag. De paspoorten wijzen op uw en uw familie hun identiteit, iets dat hier niet ter discussie staat. De medische attesten van uw echtgenote voegen niets toe aan uw dossier. Uw medisch attest heeft ook weinig invloed op uw asielaanvraag. Het verwijst naar uw familiale problemen en de medische gevolgen hiervan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker stelt vervolging te vrezen door de Taliban nu zijn familie in Khyber Agency weigert bijdragen te betalen, zijn neef in februari 2008 werd gedood en verzoeker zelf door bebaarde mannen werd beschoten in april 2009.

3.2. Uit verzoekers voorgelegde documenten en verklaringen blijkt dat hij geboren werd te Karachi, er woonde en werkte, hij er huwde en zijn kinderen er geboren werden. Hoogstens kan uit het domiciliëringsattest en de verklaringen van de stamoudsten blijken dat verzoekers wortels in Khyber Agency zouden liggen, nu deze stukken een gesolliciteerd karakter vertonen. Hoe dan ook is Karachi ontgensprekelijk verzoekers woonplaats in Pakistan.

3.3. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing dat voor zover verzoekers familie in Khyber Agency een conflict heeft met de Taliban, verzoeker niet aantoont dat dit voor hem persoonlijke gevolgen met zich meebrengt. Verzoeker betwist dit en stelt dat *“dit motief juridisch niet overtuigt”* nu hij *“zijn hele leven geregeld in de streek kwam en daar gekend was; de tribale cultuur draagt trouwens bij tot deze “bekendheid”*. Verzoeker laat na zijn bekendheid in de streek objectief aan te tonen, noch maakt hij voldoende aannemelijk dat hij, voor zover zijn familie problemen kent met de Taliban, in Karachi zou geviseerd worden en het risico lopen te worden gedood gezien de Taliban daarmee zijn vooropgestelde doel, namelijk het innen van bijdragen, geenszins bereikt. De algemene, stereotiepe en ongestaafde stelling *“Gelet op het heersend klimaat van geweld, intimidatie en extremisme is het helemaal niet uitgesloten dat Taliban hem konden lokaliseren en hem wilden onschadelijk maken”* maakt evenmin persoonlijke problemen met de Taliban in hoofde van verzoeker aannemelijk.

3.4. Verzoeker houdt vol dat een neef werd vermoord in Karachi in februari 2008 en diens broer vervolgens een dreigtelefoon ontving van de Taliban waarin ze dreigde met nog aanslagen op andere mannen uit de familie, waaronder verzoeker. Verzoeker legt een FIR en een affidavit voor ten einde zijn familieband met de vermoorde neef aan te tonen, maar toont het bestaan van het dreigtelefoontje niet aan.

3.5. De bestreden beslissing stelt terecht dat uit de neergelegde FIR geen betrokkenheid van verzoeker kan blijken. Tijdens het CGVS-verhoor gaf verzoeker zelf toe dat zijn naam niet werd vermeld in het stuk (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Aldus kan verzoeker niet worden gevolgd dat de FIR *“minstens een ernstige aanwijzing van zijn banden met het slachtoffer aantoont”*. De bewering dat de FIR ter illustratie wordt voorgelegd kan evenmin overtuigen te meer nu de FIR geenszins aangeeft dat de man werd gedood door de Taliban. Waar verzoeker volhoudt dat dit *“normaal”* is want *“de politie is vooral bang om dergelijke vermeldingen officieel te gebruiken”*, ziet de Raad niet in waarom angst de politiediensten in Karachi ervan zou weerhouden om de Taliban in een FIR als dader van een schietpartij aan te duiden gezien de verwoede strijd die door de Pakistaanse overheid wordt gevoerd tegen de Taliban. In zoverre de FIR al bewijswaarde zou hebben, nu het eenzijdige verklaringen zijn bij de politie, kan niet overtuigen dat hiermee een procedure wordt opgestart. Immers een klacht tegen onbekenden terwijl de daders bekend zouden zijn, verhindert elk ernstig gerechtelijk onderzoek. Het stuk komt dan ook voor als opgemaakt voor onderhavige procedure. Dit wordt versterkt nu de overige documenten inderdaad na datum en na kennis van de asielprocedure werden opgesteld. De affidavit aangaande de familieband van verzoeker met het slachtoffer is geen authentieke akte maar een bevestiging van de daarin vermelde eenzijdige verklaring op de daarin bepaalde dag. Het bewijst geenszins dat de eenzijdige verklaring zelf waarachtig is. Voorts was verzoeker inconsistent over de wijze waarop dit stuk werd opgesteld nu hij aanvankelijk verklaarde het stuk zelf te hebben laten opstellen. Pas wanneer hij geconfronteerd werd met de datum van opstelling, namelijk 26 juni 2009, stelde verzoeker niet goed te weten hoe het stuk werd opgesteld (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Na de pauze tijdens het verhoor gaf verzoeker plots aan dat het stuk werd aangevraagd door zijn broer wat opnieuw niet kan blijken nu de handtekening op de affidavit overeenkomt met verzoekers eigen handtekening. Er kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker ter ondersteuning van zijn verklaringen op onregelmatige wijze een document

heeft opgemaakt of laten opmaken. Ten slotte legt verzoeker een politieverklaring voor ter staving van zijn bewering in april 2009 te zijn beschoten door bebaarde mannen. Deze verklaring werd echter niet afgelegd door verzoeker zelf, maar door een man die verklaart de broer van verzoeker te zijn en overigens pas vier maanden na datum, in augustus 2009. Ook deze verklaring werd op verzoekers vraag opgesteld (zie gehoorverslag CGVS, p. 8) en is aldus gesolliciteerd te meer nu dit niet heeft geleid tot een gerechtelijk onderzoek.

3.5.1. De bedreiging door de Taliban wordt tevens ondergraven door verzoekers houding in deze periode, hij liet immers na de politie of enige andere vorm van nationale bescherming aan te spreken. Verzoekers post factum verklaring dat hij ondergedoken leefde druist in tegen zijn eerdere verklaringen dat hij na de moord op zijn thuisadres in Karachi bleef wonen en ging werken (zie gehoorverslag CGVS, p. 11-12), en enkel openbare gelegenheden vermeed. Bovendien maakte verzoeker twee legale zakenreizen naar Europa, zonder asiel aan te vragen. Verzoeker benadrukt zijn labiele familiale situatie en stelt *“dat het voor een traditionele familie niet zo éénvoudig is om alles achter te laten en sociaal-economisch de toekomst van hele familie te hypothekeren, en de psychische en fysieke gezondheid hierbij ook vaak te riskeren”*. De Raad volgt verzoeker wanneer hij stelt dat het land van herkomst achterlaten niet zelden een zware beslissing inhoudt voor de kandidaat-vluchteling, maar het is net om die reden niet aannemelijk dat verzoeker geen enkele poging heeft ondernomen om nationale bescherming in te roepen, ondanks zijn gebrek aan vertrouwen in de politie. Voorts kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker vervolging blijft poneren zonder deze te kaderen in zijn dagelijkse leven, zijn sociale omgeving. Daargelaten dat de bonte bewering al zou de Pakistaanse overheid *“totaal machteloos”* zijn, niet kan overtuigen, is dit nog steeds geen reden om geen bescherming te zoeken. Ook verzoekers verwijzingen naar algemene rapporten over corruptie bij de Pakistaanse politiediensten kunnen zijn gebrek aan initiatief om zijn sociale contacten in te schakelen niet verschonen noch om desgevallend een andere vorm van nationale bescherming aan te spreken. Immers indien verzoeker voorhoudt dat de eisen van de Taliban een algemeen probleem zijn, dan kan ook verwacht worden dat hij navenant optreedt.

3.5.2. Waar verzoeker meent dat de commissaris-generaal inzake dit stuk onvoldoende onderzoeksdaeden heeft verricht, merkt verweerder terecht op dat *“Geen enkele bepaling of beginsel verplicht immers de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006; RvV, nr. 22.422 van 30 januari 2009; RvV, nr. 15.335 van 29 augustus 2008)”*. Overigens daargelaten het evident bedrieglijk karakter van de stukken wordt niet aangetoond hoe de eenzijdige bevestiging door een familielid van een schietpartij door onbekenden het bewijs kunnen vormen van een vervolging nu dit niet ondersteund wordt door solide en deugdelijke verklaringen, noch door de houding van verzoeker na de ingeroepen feiten. Gelet op wat voorafgaat, volgt de Raad verzoeker niet wanneer hij stelt, *“zijn positieve ingesteldheid bij het aanbrengen van de waarheid staat aldus buiten twijfel”*.

3.6. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoekers echtgenote samen met zijn twee meegereisde zonen vrijwillig is teruggekeerd naar Pakistan, wat minstens de vrees van verzoekers echtgenote voor vervolging door de Taliban afbreekt.

3.7. De fotokopie van zijn paspoort en zijn identiteitskaart tonen verzoekers identiteit aan en de reisdocumenten tonen zijn legale reisweg aan, maar maken geenszins een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk. De psycho-medische documenten van verzoeker en zijn echtgenote maken evenmin verzoekers asielrelaas aannemelijk. Enkel kan vastgesteld worden dat de lastige familiale situatie verbonden is met emigratie- en integratiefactoren die geleid hebben tot de vrijwillige terugkeer van verzoekers echtgenote en kinderen naar Pakistan. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert stelt de commissaris-generaal terecht dat de medische attesten van zijn echtgenote niets toevoegen aan zijn dossier gezien ze de nood aan internationale bescherming niet aantonen. De foto van Talibanstrijders, fotokopieën van de paspoorten van zijn echtgenote en kinderen, Belgische schoolattesten van verzoekers kinderen en verklaringen ten gunste van verzoekers regularisatie kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet.

4.3. In zoverre verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet dient hij elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Verzoeker dient niet aan te tonen dat het geweld direct tegen zijn persoon wordt gericht. Het blijft niettemin noodzakelijk het causale verband aan te tonen tussen de zwaarwegende gronden die bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade zal lopen bij terugkeer naar het land van oorsprong, wat op zich ook een inschatting inhoudt van verzoeker, binnen de situatie van zijn land. De commissaris-generaal erkent in de bestreden beslissing dat het Pakistaanse leger in het noordwesten van Pakistan strijdt met de Taliban, maar gezien verzoeker afkomstig is uit Karachi, hij zich bezwaarlijk op de situatie in het noordwesten van Pakistan kan beroepen. De boude bewering uit het verzoekschrift *“Dat dit niet uitsluit dat ook in alle andere gebieden, en zelfs in de grote steden enorme veiligheidsproblemen heersen en dat moorden, (zelfmoord)aanslagen dagelijks in de internationale pers worden uitgespreid; dat het dus zeker is dat terroristen en Talibanaanhangers tot daar kunnen doordringen”* en betreffende informanten wordt niet objectief onderbouwd en volstaat niet om aan te tonen dat er sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin.

4.4. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Er wordt geen gegronnd middel aangehaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK